

За добра чест, г. Ракитин не е откъм тая страна „модерен“ поет, а то значи в сжщност, че е истински поет, макар и не „велик“, за каквито се препоръчват един други Л. Стоянов и Т. Траянов. И всеки, който милее за българската литература, трябва да се радва, че болезнената мисъл за „величие“ стои далеч от г. Ракитин. И дано тая болест не го нагази никога, та да обогатява нашата поезия с такива искрени творения, каквито напразно бихме дирили у „модерните“

Ракитин е поет, който наистина обича българското село и българската земя изобщо и с увлечението на дълбоко любящ рисува чудни картини и в „Родното село“ и в „Мургаш“

„Родното село“ съдържа тжкмо шейсет еднакви по броя на стихонете кжсове. Всеки кжс се състои от 14 стиха, неразделени като сонети на $4+4+3+3$, при това и римуването е различно според случая, като в първите 8 стиха повечето пъти е в ред а б а б, в г в г, а по някога и аа бб, вв гг или абба вггв. Срещу тая строго прокарана измереност на „Родното село“, поетическите кжсове на „Мургаш“ на брой 45, представят известно разнообразие, като наред с ония, които съдържат от две до четиристишия, има и тук—там някои в октави или десетостишия или други.

Ракитин владее доста майсторски техниката на стиха, има здрав усет за ритма на поетичната реч и макар да не се е мъчил да търси нови т. н. стъпки или комбинации от стъпки, не буди чувство на досадно еднообразие с размера на стиховете си, толкоз повечко че у него преобладава скокливият, подвижен ямб. В „Родното село“ не рядко се вестява и по тежкия хорей, па дето трябва, и амфибрахий. В „Мургаш“ ямбът и хорейт са застъпени току—речи напълно по равно с близо еднакво число стихотворения, а само веднаж за идейното „Няма ни старо, ни ново изкуство“ е избран дактил и веднаж малко куц амфибрахий (стр. 35). Амфибрахията на „Обител“ в „Родното село“ напълно съответствува на съдържанието. Развалят хубавото впечатление само някои езикови грешки:

„Далече от вряви и бури световни
се тули самотен *един* манастир,
обител старинна, народна светиня,
останал кой знай от кои времена.
Стени са обрасли в брашлян и капина..
...И сутрин и вечер клепалото бие
и сякаш незрим, необятен и строг,
дъбрави околни изпълва сам Бог“